

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lipca 2015 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 29 lipca 2014 roku powód P. Z. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. V. (...) na swoją rzecz kwoty 6.378,25 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że dnia 11 lipca 2014 roku doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez osobę trzecią, która posiadała polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W następstwie tego zdarzenia doszło do uszkodzenia samochodu F. (...) stanowiącego jego własność. Podniósł, że pozwany uznał zasadność roszczeń co do kwoty netto, zaś odmówił zapłacenia kwoty stanowiącej równowartość VAT, której domaga się w niniejszym procesie, powiększoną o skapitalizowane odsetki za opóźnienie.

Nakazem zapłaty z dnia 8 września 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.378,25 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że powód prowadzi działalność gospodarczą, a zatem mógł odliczyć od kosztów naprawy wartość VAT, a zatem poniósł szkodę wyłącznie liczoną kwotą netto.

W odpowiedzi na sprzeciw powód przyznał, że prowadzi działalność gospodarczą, lecz podniósł, że przedmiotowy pojazd nie stanowił środka trwałego jego przedsiębiorstwa, a zatem nie miał podstaw do odliczenia VAT.

W toku procesu obie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 11 lipca 2011 roku doszło do kolizji drogowej. Sprawcą tej kolizji był T. Ś., który poruszał się pojazdem, którego posiadacz był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Okoliczność bezsporna

W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu F. (...), którego właścicielem jest powód. Uszkodzone zostały: zderzak, lampy tylne, błotnik tylny, podłoga tylna. Koszt ich usunięcia wyniósł 20.032,89 złotych netto a 24.640,46 złotych brutto.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- kosztorys, k. 30-33;
- faktura VAT, k. 40;

Pismem z dnia 9 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.607,56 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie jego pojazdu dnia 13 lipca 2011 roku. Pismem z dnia 5 kwietnia 2012 roku pozwany poinformował powoda o tym, że uznał za zasadną dopłatę VAT, co nastąpi po otrzymaniu oryginału faktury. Pismem z dnia 30 kwietnia 2012 roku pozwany poinformował powoda o tym, że dopłata VAT w kwocie 4.607,56 złotych zostanie przekazana na rzecz warsztatu naprawczego. Pismem z dnia 10 lipca 2012 roku powód ponownie wezwał pozwanego do spełnienia świadczenia. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu 17 lipca 2012 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 5.04.2012 r., k. 15;
- pismo z dnia 30.04.2012 r., k. 16;
- pismo z dnia 9.01.2012 r., k. 19-20;
- pismo z dnia 10.07.2012 r., k. 37-38;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Zostało oparte na treści art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność a szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi również samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód, dochodzący swojego roszczenia winien wykazać, że powstała w jego mieniu szkoda, która została wywołana wskutek ruchu mechanicznego środka komunikacji innej osoby, będącej jego posiadaczem samoistnym, a szkoda stanowiła normalne następstwo tej działalności, zaś osoba ta zawarła z zakładem ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej obejmującą to zdarzenie.

W ocenie sądu powód powyższe okoliczności wykazał. Bezsporne w niniejszym postępowaniu było to, że dnia 11 lipca 2011 roku T. Ś. spowodował kolizję drogową w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), który stanowił własność powoda. Tym samym poza sporem było to, że miało miejsce zdarzenie, które miało być przyczyną powstałej szkody.

Poza sporem było również i to, że w wyniku tego zdarzenia uległ uszkodzeniu tył przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zderzak tylny, lampy tylne, błotnik tylny, podłoga tylna. Wobec tego należało zauważyć, że doszło do wypełnienia dyspozycji określonej w art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.

Odpowiedzialność za powstałą w pojeździe powoda szkodę ponosi T. Ś., który – co również pozostawało poza sporem – posiadał zawartą z pozwanym (...) Spółką akcyjną w W. V. (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej swojego pojazdu. W takiej sytuacji, zgodnie z treścią cytowanego uprzednio art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialność tę dzieli z nim ubezpieczyciel, który w wyniku zawartej umowy zobowiązał się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc m.in. powodowi. Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 4 k.c. poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, co oznacza, że z racji zawarcia z nim przez T. Ś. umowy odpowiedzialności cywilnej, powód może dochodzić roszczenia od pozwanego.

Bezsporne było także to, że koszt usunięcia uszkodzeń, ustalony według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania wyniósł 20.032,89 złotych netto a 24.640,46 złotych brutto. W ocenie sądu niezbędną do ustalenia wysokości rzeczywistej szkody jest jej ustalenie w oparciu o wartość części zamiennych oraz kosztów wykonania naprawy uwzględniających wartość VAT. Skoro, stosownie do

postanowień art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 roku o cenach, powtórzonym w art. ust. 1 pkt 3 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.), cena towaru lub usługi opodatkowanej podatkiem VAT obejmuje wielkość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą nabywca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy za towar lub usługę wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług, to miernikiem wysokości szkody ustalonej według cen kosztów naprawy jest tak właśnie określona cena naprawy pojazdów (por. cytowany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku). Podobne stanowisko zaprezentował również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, sygn. akt V CKN 908/00, Lex nr 54365, który stwierdził, że odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tym cenach VAT.

W toku procesu pozwany starał się wykazać, że należne powodowi odszkodowanie nie powinno być powiększone o wartość VAT, bowiem powodowie przysługiwało uprawnienie do odliczenia wartości tego podatku, a zatem ostatecznie szkoda nie wyrażała się w wartości brutto. Jak wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 14/97, OSNC 1997/8/103, odszkodowanie za szkodę poniesioną przez podatnika podatku VAT na skutek zniszczenia rzeczy, ustalone według ceny rzeczy, nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w tej cenie, w zakresie, w jakim poszkodowany może obniżyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy. W uchwale z dnia 16 października 1998 roku, sygn. akt III CZP 42/98, OSNC 1999/4/69, Sąd Najwyższy stwierdził, że odszkodowanie za szkodę nie obejmuje podatku VAT, ale dalej Sąd Najwyższy ustala, że okoliczność ta dotyczy jedynie podatnika podatku VAT w zakresie, w jakim poszkodowany podatnik mógł obniżyć podatek należny o kwotę podatku VAT naliczonego przy nabyciu towarów i usług w celu naprawienia szkody. Obniżenie należnego podatku może nastąpić zatem jedynie w razie braku konieczności jego uiszczenia albo istnienia dopuszczalności jego odliczenia. Zwrócić należy uwagę na to, że nie domniemuje się, że pojazd jest użytkowany w celach związanych z działalnością gospodarczą. W takim stanie rzeczy pozwany winien wykazać, że powód spełnia kryteria, o których mowa w 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.). Zgodnie z jego brzmieniem w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Zgodnie z art. 15 przywołanej ustawy podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Zauważyć należy, że podatnikowi, który jest przedsiębiorcą przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, o ile przedmiot opodatkowany wykorzystywany jest w działalności gospodarczej. Pozwany nie wykazał, by przedmiotowy pojazd znajdował się w ewidencji środków trwałych powoda, a zatem nie wykazał także, by powód mógł skorzystać z uprawnienia opisanego w art. 86 przywołanej ustawy. W toku procesu podniósł nadto, że o tym, że pojazd został nabyty w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą, świadczy zawarcie umowy leasingu. Niemniej jednak po pierwsze zawarcie umowy leasingu nie musi wynikać z prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem ustawodawca nie wprowadził takiego warunku regulując tę umowę. Po drugie zaś z żadnego dowodu nie wynika, by rzeczywiście przedmiotowy pojazd był przedmiotem leasingu. Nadto w piśmie z dnia 27 kwietnia 2015 roku powód wprost zaprzeczył, by przedmiotowy pojazd był przedmiotem leasingu. Pozwany podniósł także, że o tym, że powodowi przysługuje uprawnienie do odliczenia VAT w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, o której mowa w piśmie powoda z dnia 9 stycznia 2012 roku. Zważyć jednak należy, że w piśmie tym powód wskazuje, że przedmiotowy pojazd jest samochodem prywatnym.

Bezsporne w niniejszym procesie było to, że pozwany spełnił swoje świadczenie w kwocie netto, tj. 20.032,89 złotych. Pozostałej części nie wypłacił odszkodowania do dnia zamknięcia rozprawy. Różnica między wypłaconym a należnym powodowi odszkodowaniem wynosi zatem 4.607,56 złotych.

Mając powyższe na uwadze należało przejść do ustalenia, kiedy i w jakim zakresie pozwana winna być odpowiedzialna za opóźnienie w realizacji dochodzonego przez powoda roszczenia. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby zaś wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych

do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Ustosunkowując się do powyższych przepisów należy zauważyć, że pozwany został zawiadomiony o wypadku w dniu 13 lipca 2011 roku. W takiej sytuacji termin do wypłaty odszkodowania mijał w dniu 12 sierpnia 2011 roku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W związku z tym Sąd uznał, że powód miał możliwość wytoczenia powództwa również w zakresie odsetek za opóźnienie w realizacji roszczenia. Skoro pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 4.607,56 złotych od dnia 13 sierpnia 2011 roku to do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa skapitalizowana wartość odsetek za opóźnienie wyniosła 1.773,97 złotych, przy czym powód z tego tytułu domagał się 1.770,69 złotych.

Stan faktyczny w sprawie pozostawał w całości bezsporny w zakresie zaistnienia odpowiedzialności pozwanego oraz wysokości szkody. Sporna była jedynie prawna ocena tego stanu w odniesieniu do tego, czy powodowi przysługiwało odszkodowanie w kwocie brutto.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał, że powód wykazał istnienie swojego roszczenia co do zasady oraz wysokości, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji. O dalszym roszczeniu odsetkowym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c., zaś co do skapitalizowanych odsetek za opóźnienie także w oparciu o treść art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zważywszy na to, że powództwo zostało uwzględnione w całości, powodowi przysługiwało uprawnienie do żądania zwrotu kosztów procesu w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 63 złotych oraz koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 1.217 złotych. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. odpis wyroku doręczyć:
  - a. pełnomocnikowi powoda,
  - b. pełnomocnikowi pozwanego;
3. akta przedstawić z wpływem lub za miesiąc.